Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΝΤ

Τῆς ΑΝΝΥ ΝΤΕ ΠΕΝΝ

— *Κάτι ἔχεις, Μάντ !...*

— *Ὄχι, σὲ βεβαιώνω...*

Τὸ «ὄχι» αὐτὸ ἡ Μάντ τὸ λέει χλιαρά, μὲ τὰ βλέφαρα χαμηλωμένα, μ' ἕνα νευρικὸ χαμόγελο· γιατί ἡ Μάντ δὲν ξέρει οὔτε νὰ ὑποκρίνεται, οὔτε νὰ λέῃ ψέματα. Τὶς σπάνιες φορὲς ποὺ θὰ τῆς τύχῃ νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια, τὄμορφο προσωπάκι της πέρνει ἕνα ὕφος σὰ νὰ λέῃ : «Ξέρετε... λέω ψέματα... Μὰ ἐλᾶτε λοιπόν... μὴ μὲ κοιτᾶτε ἔτσι !... γιατί δὲ θὰ τὰ καταφέρω ὥς τὸ τέλος, νὰ !.. »

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ Μάντ χαϊδεύει τὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ, τὰ τοποθετεῖ τὄνα δίπλα στ' ἄλλο, σὰ νἆταν σὲ καμιὰ βιτρίνα κανενὸς μεγάλου μαγαζιοῦ. Κατόπιν σηκώνεται, ἔρχεται κοντά μου καὶ ψ θυρίζει :

— *Πρέπει νὰ πηγαίνω. Βιάζομαι.*

— *Κι' ὅλας ! Μὰ τώρα μόλις ἤρθες...*

— *Πιάγματι, μὰ...*

— *Ἔλα τώρα, μίλησε μὲ εἰλικρίνεια... Τί τρέχει ; Τίποτα μὲ τὸν 'Ιάκωβο ;...*

Πόσες φορὲς ὥς τώρα δὲν κάθησα νὰ παρηγορήσω τὴ Μάντ ποὺ σὰν ὅλες τὶς πολυχαϊδεμένες ὑπάρξεις ἔννοεῖ νὰ δημιουργῇ διαρκῶς φανταστικὲς δυστυχίες στὸν ἑαυτό της.

— *Ἄ ! ὄχι, μοῦ λέει. Μὲ τὸν 'Ιάκωβο τὰ πᾶμε τόσο καλά... Τὸ ξέρεις πόσο ἀγαπιόμαστε...*

— *Τότε ;*

—... *Ντρέπομαι νὰ στὸ πῶ... Εἶνε μιὰ βλακεῖα, τὸ καταλαβαίνω... Κι' ὅμως, βλέπεις· τἄχω χαμένα κυριολεκτικῶς...ἔτρεξα ἀμέσως νὰ στὰ πῶ γιὰ νὰ ξαλαφρώσω...*

— *Ὥστε εἶνε κάτι τὸ σοβαρό, Μαντοῦλα μου ;*

— *Ναὶ καὶ ὄχι... Στὰ λέω μπερδεμένα, ἔ ;...*

— *Δὲν πειρίζει. Προχώρησε.*

— *Ἔ, λοιπὸν νὰ... Ἐσὺ ξέρεις πόσο τὸν ἀγαπῶ τὸν 'Ιάκωβο, ξέρεις πὼς τὸν ἀγαπῶ μέχρις ὑπερβολῆς. Δὲν θὰ μποροῦσα οὔτε στιγμὴ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν. Τὰ ὡραιότερα πράγματα τοῦ κόσμου, σὰν δὲν εἴμαστε μαζὶ νὰ τὰ χαροῦμε, μοῦ φαίνονται ἄνοστα. Κι' ὅμως...*

— *Τὸν ἀπάτησες !*

— *Ἄ ! Πῶς μπορεῖ ; νὰ πῇς τέτοιο λόγο !Πρῶτα ποὺ τὸν ἀγαπῶ, κ' ὕστερα ἔχω καὶ ἀρχές, τὶ διάβολο ! Δὲ θὰ τὸ συγχωροῦσα ποτὲ στὸν ἑαυτό μου ἕνα τέτοιο παράπτωμα...*

— *Μὴν ἐξάπτεσαι... Σοῦ ἔκαμα τὴν ἐρώτησι ἐντελῶς ἀπερίσκεπτα. Συγχώρεσέ με τελοσπάντων... Λοιπόν,λέγαμε;'Αγαπᾶς τὸν 'Ιάκωβο..*

— *Δὲν πρόκειται τώρα γιὰ τὸν 'Ιάκωβο. Ξέρεις τὸν Μαρέλ ; τὸν Μωρὶς Μαρέλ ; τὸ κακόμοιρο τὸ παιδὶ ποὺ μάγάπησε τόσο ;... Τὸν ξέρεις ; Ἔ λοιπὸν δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσες φορὲς ἔχυσα πικρὰ δάκρυα γιὰ τὶς λύπες ποὺ τόνε πότιζα... Κι' ἐντούτοις, ποτέ μου δὲν κατόρθωνα νὰ τοῦ πῶ μιὰ λέξη γιὰ νὰ τοῦ δώσω ἐλπίδα. 'Ηταν κάτι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου αὐτό. Στὴ σκέψη μόνο πὼς θὰ μποροῦσαμε νἀποχτήσουμε σχέσεις, ἔνιοιωθα νὰ καταλαμβάνωμαι ἀπὸ μιὰν ἀγωνία, ἔννοιωθα νὰ φρίττω ὁλόκληρη...Καὶ τοῦ ἐπαναλάμβανα ὁλοένα τὰ συνειθισμένα λόγια ποὺ λέμε σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις : πὼς ἡ φιλία εἶνε ἕνα ἱερόθημα ἱερώτερο ἀπ' τὸν ἔρωτα, πὼς εἶνε τὸ μόνο ποὺ διαρκεῖ, τὸ μόνο ποὺ δὲν γεννᾶ τὴν ἀπογοήτευση .. τοῦ ὁρκιζόμουν πὼς θἄταν πάντα ὁ καλλίτερός μου φῖλος.. Ἄχ! νἄξερες πὼς ἔτρεμε ἡ φωνή μου σὰν τοῦ τἄλεγα ὅλ' αὐτά ! Γιατὶ ἔννοιωθα συγχρόνως πὼς ἡ σκέψη μου ἦταν κυριευμένη ἀπ' τὸν 'Ιάκωβο. Ναί, ἀπ' τὸν 'Ιάκωβο...*

'Αργότερα, τὰ ὁμολόγησα ὅλα στὸν 'Ιάκωβο καί, φυσικά, δὲν εἶταν κοντὸς αὐτὸς γιὰ νὰ ζηλέψῃ... Δὲν ζήτησε νὰ θυσιάσω ἡλίθια, σκληρά, τὸν Μωρίς. Δὲ θἄχα καὶ τὰ θάρρος ἄλλως τε νὰ κάνω μιὰ τέτοια πράξη. Εἶχα συνηθίσει νὰ ζῶ εὐτυχισμένη ἀνάμεσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἄντρες... 'Ο Μωρὶς δὲν ἐπιχειροῦσε πειὰ νὰ μοῦ ἐκφράσῃ τὸ αἴσθημά του...Τὸν ἔννοιωθα πάντα ἐξ ἴσου ἀφοσιωμένο, ἐξ ἴσου πιστό. Ἄ ! τί ἀναπαυτικό, τί ἥρεμο ποὺ εἶνε νἄχῃ κανεὶς ἕναν εἰγουρο φίλο, ποὺ νὰ μὴν ἀποβλέπῃ στὰ συνηθισμένα...

Τρία χρόνια τώρα διαρκοῦσε αὐτὴ ἡ ἱστορία, τρία χρόνια, ἀκοῦς ; Κ' ἐγὼ ἤτρια καθὼς εἰμαι,εὕρισκα φυσικώτατο τὸ νὰ παραιτηθῇ ὁ Μωρὶς ἀπὸ κάθε ἔρωτα γιὰ τὸ χατῆρι μου. Ναί, ναί, οὔτε κὰν εἶχα παρατηρήσει πὼς τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν...

Σήμερα τὸ πρωῒ ἐπρόκειτο νὰ πάω ἕνα ταξιδάκι μὲ τὸν 'Ιάκωβο καὶ πέρασα νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσω. Τὸν βρῆκα νὰ λάμπῃ ἀπ' τὴ χαρά του. Μὲ κοίταξε σοβαρὰ μέσ' στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε :

— *Μικρή μου Μάντ, ὁδός μου τὰ χεράκια σου, τ' ἀγαπημένα σου χεράκια, κι' ἄκουσέ με... Δὲ φταῖς ἐσὺ ἂν δὲν μπόρεσες νὰ μ' ἀγαπήσῃς... δὲν προστάζει κανεὶς τὴν καρδιά του... Μὰ μοῦδωκες ὅ,τι εἶχες καλλίτερο μέσα σου, τὴ φιλία σου. Μ' ἀγάπησες, μ' ἀγαπᾶς στοργικὰ σὰν ἀδερφό σου... Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σὲ κάνω νὰ χαρῇς τώρα, νὰ χαρῇς πολύ... Μάθε μικρούλα μου Μάντ, πὼς γιατρεύτηκα πειὰ τελείως. Σ' ἀγαπῶ πλέον σὰν μιὰ γλυκειὰ ἀδερφούλα μου κι' ὅπως ἀγαποῦσε σένα πρίν, ἀγαπῶ τώρα μιὰν ἄλλη γυναίκα, ποὺ κι' αὐτὴ μ' ἀγαπᾶ τὸ ἴδιο.*

Αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ εἶπε...

— *Ἔ, νὰ λοιπὸν Μάντ, δὲν ἔπρεπνες εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτὸ ποὺ συνέβη ; Ἔγινε ὅ,τι ἤθελες. Διετήρησες τὸ φίλο σου κι' αὐτὸς βρῆκε κάπου ἄλλοῦ τὴν ἀγάπη ποὺ ποθοῦσε...*

Ἡ Μάντ ὅμως δὲν ἀπαντᾶ στὰ λόγια μου. Πέφτει μὲ λυγμοὺς στὸ [illegible]χίνι. Κλαίει ἀπελπισμένα καὶ φιθυρίζει :

— *Μὰ [illegible] καταλαβαίνεις λοιπόν ; Δὲν καταλαβαίνεις πὼς ζηλεύω... πὼς δὲν θέλω ν' ἀγαπᾷ μιὰ ἄλλη... πὼς τὸν ἀγαπῶ...πιὸ πολύ...πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὸν 'Ιάκωβο ;...*

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΡΟΥ

'Εφέτος ἑορτάζει τὴν 100ὴν ἐπέτειόν του τὸ κολλάρο. Καὶ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀσχοληθῶμεν ὀλίγον μὲ τὴν ἱστορίαν του, ὅπως καὶ γιὰ τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὸν κόσμο τὸ ἐξάρτημα αὐτὸ τῆς ἀνδρικῆς ἀμφιέσεως.

Καὶ ἐν πρώτοις, ποῖος ἀνεκάλυψε τὸ κολλάρο ; Μιὰ γυναίκα. Καὶ μάλιστα γυναίκα τοῦ λαοῦ, ἡ γυναίκα ἑνὸς γύφτου !

'Η σύζυγος λοιπὸν τοῦ γύφτου παρετήρησε μίαν ὡραίαν πρωΐαν ὅτι ἦταν ἀναγκασμένη νὰ πλένῃ πολὺ συχνὰ τὸ πουκάμισο τοῦ συζύγου της, καὶ ὅτι τὸ πουκάμισο ἐλέρωνε περισσότερο στὸν λαιμὸ καὶ στὰ ἄκρα τῶν μανικιῶν.

'Εσκέφθηκε τότε νὰ ραψῇ «προσθετὸ» περιλαίμιο καὶ ἔτσι νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ καθημερινὸ μπουγάδιασμα.Ἔτσι ἐδημιουργήθη τὸ κολλάρο. 'Η ἄλλες γυναικοῦλες ἐμιμήθηκαν τὴν ἔξυπνη γύφτισσα καὶ ἔτσι ἐγενικεύθη τὸ προσθετὸ κολλάρο.

'Αλλ' ὅπως ὅλοι οἱ ἐφευρέται, ἡ σύζυγος τοῦ γύφτου δὲν ἐπλούτισε μὲ τὴν ἐπινόησή της αὐτή. Τὴν ἐκμεταλλεύθηκε ἕνας ἔμπορος ποὺ ἐλανσάρισε παταγωδῶς τὴν μόδα στὸ Λονδῖνο καὶ ἐκέρδισε ἑκατομμύρια. Ἂς προσθέσωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ τυχηρὸς ἔμπορος ἦτο 'Εβραῖος καὶ ὅτι αὐτὰ συνέβησαν κατὰ τὸ 1826 δηλαδὴ πρὸ 100 ἀκριβῶς ἐτῶν.

***

'Η μόδα τοῦ κολλάρου ἐξελίχθη ἔκτοτε.

Τὰ ὑψηλὰ κολλάρα ἐτυράννησαν κυρίως πολὺν καιρον τοὺς ἄνδρες ὅπως καὶ οἱ στηθόδεσμοι τὶς γυναῖκες. 'Υπῆρξε ἐποχὴ καθ' ἣν τὸ ὑψηλὸ κολλάρο ἦταν τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ ἐπισήμου ἐνδύματος.

'Ο Καζιμὶρ Περιέ, ποὺ φοροῦσε πάντοτε χαμηλὰ κολλάρα,εὑρέθη κάποτε πρὸ διλήμματος,προκειμένου νἐκλεγῇ εἰς τὴν Βουλήν. Καταπατήσας ὅμως τὴν ἐθιμοτυπίαν, εἰσῆλθε στὸ κοινοβούλιον μὲ τὸ χαμηλὸ δημοκρατικόν του κολλάρο !

Αὐτὸ ἐπροκάλεσε θόρυβο,ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ἡ καταδίκη τοῦ ὑψηλοῦ κολλάρου.

Ὅλοι θἐνθυμοῦνται ἐξ ἄλλου τὶς παλὲς φωτογραφίες τοῦ Δανούντσιο μὲ τὸ ὑψηλὸ ἀριστοκρατικό του κολλάρο, καθὼς καὶ τοῦ Μασκάνι. Τὰ κολλάρα αὐτά, δώδεκα ἑκατοστομέτρων ὕψους, ὑπῆρξαν τὰ ὑψηλότερα τοῦ κόσμου.

***

Τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ ἐν μέρει τὰ σπόρ, συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ ὑψηλοῦ κολλάρου. 'Ο ἄνθρωπος ἔχει σήμερον ἀνάγκην μεγαλειτέρας εὐκινησίας. Μετ' ὀλίγα ἔτη, τὸ κολλάρο θὰ καταργηθῇ ἴσως καθ' ὁλοκληρίαν, ὡς περιττόν.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

ΤΟ ΖΩΟ ΠΟΥ ΚΟΥΝΙΕΤΑΙ

Πάρετε μικρὰ κομμάτια καμφορᾶς καὶ σχηματίστε μ' αὐτὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι ἕνα ὁποιοδήποτε ζῶο. Βάλετε κατόπιν κοντά σας ἕνα πιάτο μὲ νερὸ καὶ ζητῆστε ἀπὸ ἕνα πρόσωπο τῆς συναναστροφῆς νὰ βάλει τὸ ζῶο... εἰς κίνησιν. Ὅταν κανεὶς δὲν μπορέσῃ νὰ τὸ κατορθώσῃ, παίρνετε τὰ κομμάτια τῆς καμφορᾶς ποὺ σχηματίζουν τὸ ζῶο καὶ τὰ βάνετε μέσα στὸ πιάτο μὲ τὸ νερό. Τὰ ζῶο ἀρχίζει ἀμέσως νὰ κινῆται πρὸς διαφόρους διευθύνσεις...